

de centrale myndigheder om følsomhedsanalyser af økonomien i værkerne ved forskellige olie- og gasprisscenerier i forbindelse med etablering af barmarksværkerne i 1990'erne ville have haft på beslutningerne om opførelse af værkerne.

Spm. nr. S 2786

Til økonomi- og erhvervsministeren (29/7 02) af:
Aase D. Madsen (DF):

»Vil ministeren redegøre for Energistyrelsens kompetence og rolle i forhold til godkendelse af barmarksværker, herunder hvad der helt præcis skal forstås ved, at Energistyrelsen skal give samtykke?«

Begrundelse

Ministeren anfører i besvarelsen af spørgsmål nr. S 2481, at projektforslag om barmarksværker ikke fik en endelig myndighedsgodkendelse fra Energistyrelsen, men at Energistyrelsen udelukkende skulle give sit samtykke. Dette synspunkt imødegås i en artikel i Berlingske Tidende den 23. juli 2002 under overskriften »Energistyrelsen vasker hænder i gassag«.

Det fremgår i øvrigt af projektgodkendelsen af barmarksværket i Ørslev/Terslev af 5. september 1995, at »Energistyrelsen er af den opfattelse, at projektet lever op til aftalens intentioner«. Det er aftalen om udbygning med decentrale kraftvarmeværker af 20. marts 1995 mellem KVR-regeringen og Socialdemokratiet, der henvises til.

Det fremgår ligeledes af Energistyrelsens projekttilladelse, at man kan tiltræde, at værket etableres og drives som beskrevet.

Svar (19/8 02)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det fremgår af varmeforsyningslovens formålsbestemmelse, at tilrettelæggelsen af varmeforsyningen i overensstemmelse med lovens formål skal ske med henblik på at fremme samproduktion af varme og elektricitet mest mulig. Projektforslag for etablering af decentrale kraftvarme-

værker, herunder barmarksværker, bliver derfor godkendt efter varmeforsyningsloven.

Det fremgår af lovbemærkningerne til lovforslaget af 1989, jf. svaret på spørgsmål S 2785, at kommunerne herefter får den endelige godkendelseskompetence, en kompetence der før varmeforsyningsloven af 1990 lå hos de amtslige eller de centrale myndigheder.

I overensstemmelse hermed bestemmer § 4, at kommunalbestyrelsen godkender projekter for etablering af nye kollektive varmeforsyningsanlæg eller udførelsen af større ændringer i eksisterende anlæg. I samme bestemmelse kan ministeren bestemme, at godkendelse i særlige tilfælde meddeles af ministeren eller forudsætter ministerens samtykke. Denne bemyndigelse forudsættes dog i lovbemærkningerne alene anvendt i sjældne undtagelsestilfælde.

De nærmere bestemmelser fremgår af bekendtgørelse nr. 139 af 5. marts 1991 om varmeplanlægning og godkendelse af projekter for kollektive varmeforsyningsanlæg, som var gældende på tidspunktet for værkernes etablering (i dag bekendtgørelse nr. 582 af 22. juni 2000). I det følgende er der alene refereret til reglerne efter den dagældende bekendtgørelse.

Projekter for kollektive varmeforsyningsanlæg skal forelægges kommunalbestyrelsen til godkendelse. Bekendtgørelsen indeholder en række krav til projektforslagenes udformning, koordinering med den fysiske planlægning samt den formelle sagsbehandling, herunder høringer mv.

Kommunalbestyrelsen skal sende projektforslag, modtagne høringssvar og kommunalbestyrelsens udtalelse til Energistyrelsen. Ifølge bekendtgørelsens § 9, stk. 3, kan Energistyrelsen inden fire uger efter modtagelsen af det nævnte materiale meddele kommunalbestyrelsen, at godkendelsen forudsætter styrelsens forudgående samtykke, herunder at nærmere af styrelsens fastsatte vilkår skal lægges til grund for eller indgå i kommunalbestyrelsens projektgodkendelse.

Som det fremgår af Energistyrelsens vejledning af december 1992 (om brug af bekendtgørelse om varmeplanlægning og godkendelse af projekter for kollektive varmeforsyningsanlæg) skal orienteringen af Energistyrelsen sikre, at varmeproduktionsanlæggene ikke etableres i strid med landets overordnede energipolitiske målsætninger. Med hensyn til samtykkevilkår nævner vejledningen, at disse ofte vil være krav,